

אכתקוים ארותי

הווי

עולם ישן עדי היסוד נחרימה

ב תדאכבי, צען גבר לבוש חליפה מהוהה בתהלוכת האחד במאי, נשא בידו דגלון אדום, ניפנף בידיו לחוזים בת הלוכה, התגלה מאוחר יותר כחולה-רוח ש קיבל חופשה קצרה מבית-החולים הממשלתי בבתיים.

בקבוק מזדאטיב

ב חיפה, ניסה גבר בן 30 להתאבד, עירבב חומצה גפריתנית בגיין, הובל לבית-החולים לאחר שנמצא בחדרו מוטל שיכור.

צער בעדיישים

ב לונדון, קבע בית-דין לגירושין כי סטגלי אחז מארל בן 50, נהג כאדם הגיוני וברידעת בעת שהיכה את אשתו בעינה, גרר אותה בשערותיה, איים לדחפה לבאר עתיקה, זרק בה לבנה, רדף אחריה עם מעדר ופגע בראשה — דחה את בקשתה של האשה לגרושין בגלל התאכזרות.

פירצה קוראת לגנב

ב תדאכבי, ביקש צעיר בן 22 תעודת יושר במטה-הארצי של המשטרה, נעצר לאחר שהוברר כי הוא דרוש במשטרת חיפה כחשוד בניצוץ פריצה.

חפש את האשה

ב אברדן, ארצות-הברית, הגישה אשתו של השריף המקומי את מועמדותה ל משרת השריף, אילצה את בעלה לחתור על מועמדותו מאחר והחוק המקומי אוסר על שניים מבני אותה משפחה להציג את מועמדותם למשרה אחת.

סדר, סדר תדרוף

ב קריית-אנוני, הופיע במעברה המקומית מרצה הסתדרותי בלתי פלוגתי סדרנים שבאו להבטיח את הסדר באולם, נאלץ לחתור על ההרצאה לאחר שאיש מן חושבייה-המקום לא בא לשמעה.

משחקים אפורים

ב פתחיה, שיחקה רחל חיון בת השש עם חברה ליד מדורה, נכחתה קשות לאחר שצער בן 12 דחפה לתוך האש בטענה כי אינו משחק עם ילדות קטנות.

הפוס נגמר

ב טבריה, החל הצלם פרץ ציסניק ב צילום סרט צבעוני על הגליל, כשבמר כזו סירת המנוע הלבנה טוטיא, גמר את מחצית הסרט, הופתע להיזכר כי בעלי הספינה צבעה בינתיים בכחול.

דרך כי בשר

ב לוס-אנג'לס, ניסה תום קימברו להרתיח זמן, הצטרף עם מכונתו למסע לחייה המורשה לעקוף את האור האדום של הרמזור, הוכרז עליידי שטריתנועה להמשיך בלחייה עד בית-הקברות.

הארטיק המר

ב לוד, מכר נער בן עשר שלגונים לחבורת חיילים שנסעה ברכבת, נשאר עומד על הרציף ללא ארגון שלגונים לאחר שחיל מהתבורה חטף מידו את הארגון כשהרכבת החלה לנוע.

רבי מותר

ב נצרת, נדחתה תלונתו של מנהל עבדו בהחלפת העבודות הציבוריות, ש התלונן כי עובדיו מקבלים את המשכורות בשעות העבודה, לאחר שפדה בבנק סמון את ציק המשכורת שלו בשעות העבודה.

העשן הוא

ב מאדקה, ארצות-הברית, גילתו של גלן סנדס בן הארבע שנה מעשן קופסה סיגריות לשבוע לאחר שבה תו בן שמונה חדשים אכל סיגריות מובחרות.

ומעלה הם הבאים, פחות או יותר, בחשבון, אך רובם, אומרת היא, נשואים. בני 40 רוצים להראות ולהתנהג כבני 20. מבחילי. היא רוצה למצוא גבר כבן 35: "לא איכ פת לי איך זה נשמע. אני רוצה אותו עשיר, עם כמה קמטי אופי בפרצוף, עוסק בעבודה מעניינת, אוהב יין טוב, שולחן טוב, ושלל יאמר שהבט אחורה בזעם הוא מחזה טוב רק משום שהוא באופנה."

כיצד לדעת להתנהג

המון ספרים נכתבו על נימוסים, גינונים של טכס והתנהגות בכלל ובפרט. הספר הכחול של אמילי פוסט, היה פעם הצאנה וראינה של אמיתות. שלא לדבר על עשרות ספרים אחרים מאותו סוג. הספר האחרון הדן בנושא מעודן זה, הוא של שני מחברים צרפתיים. גבר ואשה: פול גוס ומישל מור. רוא. חשוב מאד לזכור שספר זה יצא לפני חודשים מספר וכי מחבריו אינם בני 150, כל אחד לחוד וכולם ביחד. כי אפשר לקרוא שם, למשל:

אנו מתנגעים למכונות של ימים עברו, בהן היה הנהג מבודד מאחורי קיר זכוכית. אלה שישובו מאחור לא היו נאלצים להתבטא בתנועות כדי שישתחם לא תישמע באוזני הנהג.

בהשפן את כל כלי-הנשקן על חולות שפת-הים, מאבדות הנשים את יעילות קס" מיהן.

"המפה הלבנה, בעיקר זו העשויה אור נגדי והרקומה זהב, היא שיא העידון."

"אל תנהגו בבזבזות בתולדות זקנות, אן גם לא בחמלה מוגזמת."

אל תפנה אל העוורת בלשון של בזבז וזלזול."

בפרק "נימוסים טובים", נשאר הטון אותו הדבר:

"אל תשכח להודיע על לידת ילדך בעתו."

"אל תשתמש בטכניקת נשיקת-היד במקור מות בהם אין מורגנים לך."

כל זה, ברצינות רבה. או שאנו חיים שלא בתקופתנו, או שכך הוא המצב אצל מחברי הספר.

אפשר היה לקוות כי הקבוצה הקטנה הסועדת על מפות אורגני-רקומת אלה, איננה זקוקה לכך שילמדוה כיצד להחזיק במזלג, ובכך, מסתבר שכן!

בתיאבון.

אולם, ישנם בכל זאת, בתקופתנו חוקי נימוס אלמנטריים. הנימוס כיום, מחייב שלא לפנות ימינה במכוניתך, מבלי לברר אם לא נמצא, קצת ימינה ממך, רוכב-אופניים כלשהו. האין זאת?

ומה על גבר לעשות לאותה אשה העומדת שעות בתא-הטלפונים, נשענת בנוחיות ומ פטפטת כשתור ענקי מודגב מאחוריה?

כיצד מוזינים זוג בלתי-חוקי לארוחת ערב?

ומה הם כללי הנימוסים בין אלה העובי דים במשרד אחי?

לעולם לא נוע אם נצפה ללמוד זאת בספר. אולם מחברי הספר, כאשר הם שר כחים להיות נוסטאלגיים ולהתגעגע אל הר עבר הרומנטי — מביאים, בכל זאת, כמה כללי נימוס חשובים המותאמים לתקופתנו. למשל:

● האם אתה מארגן לעתים ערבי קל-פיים? דאג לכך שהתעריף לא יהיה כמה מאורחך.

● כאשר אתה מטלפן, זהה את עצמך מיד. אל תשחק ב"נחש מי מדבר?"

● אם את מוזינה אורחים לארוחת-ערב, מבלי שתהיה לך עזרה, דאגי לכך שתהיה לך לפחות מנה אחת קרה, כדי שלא תשחקי את תפקיד האשה ההרוגה מעייפות, המת-רוצצת מן המטבח לחדר האוכל ומעוררת רחמים.

● אם את אורחתה של אשה שאין לה עזרה, אל תתעקשי מאד לעזור לה. את תעשי זאת בכך שתניחי את מזלגך וסכינך על גבי צלחתך אחרי שגמרת לאכול — כדי שתוכל לפנות ביתר-מהירות.

● במכונית: מקום הכבוד הוא מאחור, בצד ימין.

● בקולנוע: אם אינכם יכולים להתנשק במקום אחר — נשיקה אחת או שתיים לא תפריע לאיש. אולם שני פרצופים דבוקים משך כל ההצגה...

● בקולנוע: הרעש הנגרם מקמיטת עטי פות סוכריות, איננו משפר את הדיאלוג של הסרט.

● אם, בגלל סיבות מקצועיות, מוזינה אשה גבר לסעוד במסעדה, עליה להגיע רגעים מספר לפני הזמן שנקבע, כדי לבקש את המלצר שישמור לה את החשבון. היא תחטוף בכך מאורחה מצב מבין.

● כעשוי לכו ונסח את זה. קודם על אוי-ביכס. אחר כך על ידייכס.

לשיחות רציניות על בעיות העומדות ברומ של עולם וכו', ואת כל אלה קשה לבצע לבד.

הגני צברית בת 19 עומדת לסיים השנה סמינר, גבוהה ונחמדה. ואם הוא גבוה נורא וכבן 23, 24, ויש לו חוש הומור ואוהב קולנוע וביילויים ותל-אכבי, אולי ושמה... אתה באמת זקוק לחוש הומור כדי לכתוב אליה.

יוסף ים: קודם כל לא אני השבתי לך, כי אם מזכירתי. חוץ מזה, אתה נורא צודק וקבל את התנצלותי. אינני יודעת בדיוק על מה. אבל לא חשוב. הרי מודעתך:

...לא הייתי כותב אלמלא הצלחתי ל גלות בין עמיתי לאוניברסיטה ברנש שהתי נוה לטול אופניים לטבחה. רק אז ראיתי מה מפסידים המסתפקים ברכיבה על גבי אופניים בעיר. על ידי כך לובשת בקשת, לטייע בגיבוש חבר משוגעים לאופניים, אופי אלטראיסטי במקצת.

יש לי חשד נורא שהוא בחור חבוט. כתבו אליו לפי הכתובת: רח' רדק 16. ירושלים.

נושא עם בדיחות

הן (1127/207) סתם שתי חברות. דווקא גמרו את הצבא, אתם יודעים? לא, באמת שום דבר. סתם מתחייף להן להתכתב עם שני בחורים. בני 25 כאלה, שטינים או בלונדים, חרמנים אוהבים טיולים. ויש להן שגעון כזה. לכתוב מכתבים על כל מיני נושאים מעניינים. וגם בדיחות. למה לדעתכם התכוונו, כאשר כתבו על הבחורים החיוניים: "אינם רגילים להזניח בנות בעת צרה, כי אם דווקא להקל עליהן?"

יין, שודחן וזעם

לא הייתי רוצה להיות בנעליו של זה שי יהיה לו ענין עם (1127/208). אני יכולה לשמוע את נביחותיה עד לכאן. היא מר כירה לי את עצמי במקצת. ובכך, לעלמה זו, שהיא כבת 27, אין דעות מחמיאות ביותר על הגברים. הצעיר רים, אומרת היא, הם משעממים וילדותיים. בני גילה — בנאלים ויהירים; בני 35 יות לא דם.

נערת השבוע

כאשר צילם צלם העולם הזה את מלכת המים יהודית מורח, בחגורת הצלה, בתמרון שנערך באינייה א/ק תיאודור הרצל בדרך לצרפת — אמרה פעוטה מקסימה זו, גם אני רוצה. ייתכן שנדמה לי, אולם קיים דמיון-מה בין יהודית ובין הקסנה, למרות שאין היא קרובתה כלל. ובשביל הסספ שלי, היא יכר לה בשקט להיות מלכת המים של שנת 1975.

משהו בשביל גיקי. אני בטוחה שהמעוניינת בדבר תבין במה דברים אמורים, אם תקרא את ההודעה הדחופה שהעביר אליה נער האוהב אותה מאד: "גיקי, זכרי שתמיד הדוב יחכה ויישב לו בשקט עד שתבואי את אליו."

האם תענה?

תארי לך, שאפילו את לבי כמעט המים (1127/205). ...עד עתה הצדקתי את גישתך לגבי המודעות על "השבת אבידות", "אתם גברים אתם", שאלת מפעם לפעם במידה מסוימת של צדק. עז שקרה לי דבר דומה ואני מתחיל לשאול את עצמי, אם גישתך באמת נכונה. וניח לרנע, שבאמת לא מדברים עם הגוף השני בגלל חוסר-דם. האם באמת צריך לוותר ולא לחפש הזדמנות שנייה? האם החתור איננו חוסר-דם? את, שעוסקת ביחסי אדם, האם את חושבת שאחרי פגרי שה מקרית לא תיתכן פגישה שנייה, מכונת? ובכן שמעי כיצד קרה הדבר אצלי. עליתי ב-16.35.59 בתחנת אגד בירושלים לאוטובוס הנוסע לתל-אכבי. מעניין, תמיד זה קורה באוטובוס.

מכטי נתקל מיד בעיניה של בחורה שחרחרת שישבה ליד החלון. לא הורדנו עינינו אחד מהשניה במשך שניות מספר. לרוץ המול היה המקום שלייה כבר תפוס ואני נאלצתי להתיישב בספסל האחרון. במשך כל הנסיעה לא הרפתה ממני המח' שבה כיצד להתקרב לבחורה זו ולדבר אליה. בתחנת הרטיוב נתפנה מקום בספסל שלפניי. מיד קצתני ממקומי ולהתיישבתי שם. שוב נצמדו עינינו במבט מלא-היבנה. אך אני יושב ובני אליה. מצב לא נוח. מה עושים? אחרי רמלה, השעינה הבחורה את ראשה וידיה על משענת הסכא שלי. חשבתי, נכשתי אפשר להתחיל. אך מה? הילדה מת נמנמת. כשהתיזוממה, מיד שאלתיים באם היא מרגישה בטוב ובאם ישיבתה נוחה. תשובה. כמה הערות נוספות. כל הקהל נועץ עיניים וכבר מגיעים לתל-אכבי. בתחנה מבט נוסף והיא כבר ממהרת לתפוס אוטובוס שני. אני נשאר תקוע במקומי. מיץ עגבני יות לא דם.

"כל אותו הערב הטרידה אותי המחשבה. האם אראה שוב? בזמן הנסיעה חזרה לי ירושלים, אני ממשך לתהות על המקריות שבחיים. האם עלי להשלים עם המצב ולדאך את כמיהתי לראותה שוב, או עלי לנסות לפגשה שנית. מה היה עושה במצב זה גבר עם דם? האם היה מותר עליה? וממח' שבות לכתובת מכתב זה, הדרך צרהה."

האם יזדמן גילון הטולם הזה לדידה? האם תקרא מודעה זו? האם תענה? ... וכי צד תכיר הבחורה את עצמה? הרי כמה סימנים: היא שחרחרת. לבשה אפורה שחור רה והצאית אפורה. היא נפרדה בתחנת האוטובוסים בירושלים מאשה אחת, כנראה קרובתה, אשר שלחה לה נשיקות פרידה באחירי וחפסת מסטיק באמצעות הנהג. ה נסיעה התקיימה בשעה 5.20 אחר הצהריים. "אומרים בצרפתי: יש לנסות תמיד. זה שאינו מנסה לעולם אינו מרויח... המכ' תב ארך מאד. ודאי עייפת לקרוא אותו ואת מתחילה לשנוא את תפקידך, אך שמא תלמדי משהו ממנו על יחסי האדם. למדתי עד כדיכך, שאני חושבת שבפעם הבאה משישהו ישאל אותי אם אני יושבת נוח באוטובוס, אענה לו שכן. כפי שאמר חכם גדול אחד: לעולם אין לדעת, לעולם אין לדעת."

אורי ושמא

כשאני חושבת (1127/206) תצטרך אולי פעם ללמד את ילדי או ילדיכם, לחללה תוקפת אותי: — "אני מרגישה וחשה באינטימיקט שלי ש תוכלי לעזור לי ב... ובכך, חג הפסח חלף עבר אך מתקרב ובא חג העצמאות שגם בו אפשר לעלו ולשמוח ולכייף, ובכלל הקייץ הולך ובא וגם בו מתחייף לכייף. ויאני מתכונת רק לכיוף, אלף גם